

اداره خانی :

فصله بهشت بازار می صاحبگیر خاندان ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستووولوس د. خریستیدیس

Ασολα

Τεμάται γρως. 2.

Το σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

Βεβαίως, έχει πολλές, πάρα πολλές απολαύσεις ή ζωή μας. Έχει πολλές απολαύσεις, αρκεί να ειθεύρωμεν να τας προσφέρωμεν εις την ψυχήν μας. Αί απολαύσεις όμως της ζωής δεν είναι ίσαι ή μία πρός την άλλην· υπάρχουν απολαύσεις κοιναί, απολαύσεις κτηνώδεις, υπάρχουν απολαύσεις κατώτεραι, όπως υπάρχουν και ανώτεραι απολαύσεις.

Τας γνωρίζετε.

Αί κοιναί απολαύσεις ανήκουν εις τόν οργανισμόν του ανθρώπου και, επειδή ο άνθρωπος είναι, βέβαια, ζώον, δι' αυτό και τας απολαύσεις αυτάς τας μοιράζεται με τα άλλα ζώα.

Τό φαγητόν, τό ποτόν, ή ανάπαυσις, ό ύπνος είναι απολαύσεις, αί όποιαί ανήκουν τόσον εις τόν άνθρωπον, όσον και εις τα λοιπά ζώα. Βεβαίως, δεν δόναται ό άνθρωπος να υπερηφανευθή δι' αυτάς, αφού δεν έχουν τίποτε τό έξαιρετικόν, τίποτε τό ιδιαίτερον.

Κατόπιν υπάρχουν και απολαύσεις χυδαίαί. Αύται είναι μοναδική ιδιοκτησία του ανθρώπου, ή όποια όμας τόν κάμνει κατώτερον και από τα ζώα.

Είδετε, σίφνης, ποτέ ζώα μεθυμένα ; και όμως άνθρωποι, δηλαδή τα ανώτερα αυτά πλάσματα της δημιουργίας, έχετε ιδεί μεθυμένους και έξευτελιζομένους

εις τέτοιον βαθμόν, ώστε να φαίνωνται πολύ κατώτεροι και από τα ζώα.

Έχομεν, λοιπόν, απολαύσεις κοινάς : τας απολαύσεις, τας όποιας έχει από κοινού ό άνθρωπος και τα ζώα, και απολαύσεις χυδαίας, τας όποιας δεν έχουν τα ζώα, άλλ' όταν αποκτήση ό άνθρωπος, γίνεται χειρότερος από αυτά.

Υπάρχουν όμως και ανώτεραι απολαύσεις.

Αί απολαύσεις αύται απευθύνονται εις την ψυχήν, εις τό πνεύμα, εις την καρδιά του ανθρώπου.

Αν αί κοιναί απολαύσεις διατηροθν μόνον τόν άνθρωπον εις την ζωήν, αί χυδαίαί απολαύσεις τόν καταδιάζουν πολύ χαμηλά και, όταν αυτά παρέλθουν, το άφίνουν εις την ψυχήν και τό σώμα μίαν κατάπτωσιν, τόψιν της συνειδήσεως, κάτι φοβερόν. Έναί αί άλλαι, αί ανώτεραι απολαύσεις, όμιλοθν κατ' εὐθείαν εις την ψυχήν του ανθρώπου και είναι ανώτεραι, διότι όχι μόνον είναι μοναδικαί δια τόν άνθρωπον, αλλά και διότι έξυψώνουν αυτόν, τόν κάμουν καλλίτερον από ό,τι ήτο και, όταν άκόμη περάσουν, το άφίνουν μίαν άφραϊαν άνάμνησιν και μίαν εύεξίαν εις τό σώμα και την ψυχήν.

Θέλετε να σας φέρω μερικά παραδείγματα από τας ανώτερας αυτάς απολαύσεις ;

Ίδοθ, πρώτον τα γράμματα, ή φιλολογία, ή ποίησις.

Παρατηρήσατε εις τό πρόσωπον ένα, ό όποιοσ κρατά έν βιβλίον εις τό χέρι και απολαμβάνει κάποιο γραπτόν έργον της σκέψεως. Όλη ή έκφρασις του είναι ζωηρά, είναι φωτισμένη με έν ιδιαίτερον έσωτερικόν φάσ, τα μάτια του λάμπουν, τό αίμα τρέχει γοργότερον εις τας φλέδας του και, τό σπουδαιότερον, αισθάνεται τόν έαυτόν του διπλάσιον, διπλάσιον εις τό πνεύμα και την ψυχήν, διότι έχει τό πνεύμα και την ψυχήν του συγγραφέως, του όποίου διαβάσει τό έργόν.

Διαβάσατε την «προσευχήν επί της Ακροπόλεως», την όποιαν έγραψεν ό Ρενάν, ή κάποιο ποίημα, άπ' εκείνα, τα όποια συνέθεσεν άθάνατα ή Μούσα, και είπέτε μου, άν ή απολαύσις αύτη ή πνευματική, την όποιαν ήσάθανητε, δεν είναι ανώτερα από όλας τας άλλας.

Υπάρχουν και άλλαι ανώτεραι απολαύσεις. Πώς ; πρέπει να λησμονήσωμεν την μουσικήν, την γλυπτικήν, την ζωγραφικήν και όλας τας άλλας άφραϊας τέχνας ;

Ακούετε μίαν μελωδίαν. Σείς συγκινηθήτε, ή καρδιά σας αισθάνεται διπλήν ζωήν, απολαμβάνετε, βλέπετε ό,τι κάποιος χυδαίος άνθρωπος δεν βλέπει, αλλά περνά πρό αυτόθ άναίσθητος και άπαθήσ. Και τότε, με την απολαύσιν σας αύτην, έρχεται μαζί και ή χαρά, ότι σείς μόνος ή μαζί με λίγους, είσθε ικανός να απολαύσετε τό άφραϊον εκείνο μουσικόν κομμάτι.

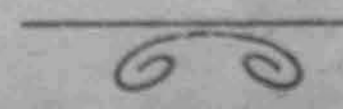
Τό αυτό με την ζωγραφικήν και την γλυπτικήν. Όταν εμπορήτε να αντιλαμβάνεσθε την άφραιότητα ένός άληθινά καλλιτεχνικού έργου, όταν εμπορήτε να βυθίζετε τό βλέμμα σας εις τας καλλονάς του έργου και να ροφα ή ψυχή σας την άρμονίαν του, τότε δά αισθανθήτε, ότι είσθε ανώτερος άνθρωπος και ό άνθρωπος είναι τόσον ανώτερος, όσον και ανώτερας δοκιμάζει απολαύσεις.

Ό Γκαίτε, τό μέγα αυτό πνεύμα της Γερμανίας, συνείθιζε να λέγη :

— Κάθε ήμέραν πρέπει να διαβάσετε έν καλόν ποίημα, να βλέπετε μίαν άφραϊαν εικόνα και να ακούετε έν άρμονικόν μουσικόν τεμάχιον. Δεν τα κάματε αυτά ; ή ήμέρα σας έπήγε χαμένη και σείς έγινάτε κατώτερος, ένθ σκοπός της ζωής είναι ν' αναβήτε έψηλά.

ΦΟΙΒΟΣ

‘Ασ’Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ’ Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Δι’ ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΣΩΖΕΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Η μικρά Μελπομένη, καλή, και φρόνιμος κόρη, ήτο επιμελής και υπήκοος, επί πλέον δὲ ήγάπα πολύ τήν μητέρα της. Είχε, βλέπετε, πολλές ἀρετάς και πολλά προτερήματα. ‘Αλλ’ είχεν ἕν ἐλάττωμα, ήτο δειλή.

Κάμμιά φορά ή Μελπομένη δὲν ἄφινεν ἀπὸ κοντὰ τήν μητέρα της, δὲν ἔτολμοσε ποτὲ νὰ περιπατήσῃ μόνη, και μάλιστα και εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιόν της ἔφοβετο νὰ πάγῃ, ἂν ήτο σκοτεινά.

Πολλὰς φορές ή μητέρα της τήν συνεβούλευε, πολλάκις τής ἔδιδε θάρρος, μὰ ή Μελπομένη δὲν κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τήν δειλίαν της, ἔξακολουθοῦσε νὰ εἶναι φοβιτσιάρα.

‘Ενα δειλινὸ ή μητέρα τής Μελπομένης και αὐτὴ ἑκάθητο εἰς τήν τραπεζαρίαν τοῦ σπιτιοῦ και εἰργάζοντο. ‘Η μητέρα ἔκωντοθεν, ή κόρη ἔμελέτα τὰ μαθήματά της.

‘Εξαφνα, ή μητέρα ἀφίνει τὸ ἔργαχειρον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, φέρει τὰ χέρια της εἰς τήν κεφαλὴν, ἀναστενάζει βαθεῖα, βγάζει μίαν δυνατὴν φωνὴν και πίπτει ἀναίσθητος.

Φαντάζεσθε τὸν τρόμον τής μικρᾶς Μελπομένης. Τρέχει πρὸς τήν μητέρα της, προσκαθεῖ νὰ τήν φέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Τότε ή φιλόστοργος κόρη ἔξακλάνει τήν μητέρα της, τήν σκεπάζει και τρέχει ἔξω.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἰατρός. Φωνάζει, λοιπόν, τήν ὑπηρετρίαν, ἀλλὰ ή ὑπηρετρία ήτο εἰς τήν ἀγορὰν διὰ νὰ ψωνίσῃ· καταβαίνει νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρόν, ἀλλὰ και ἑκεῖνος ἔλειπε.

— Θεέ μου! τί νὰ κάμω; ἔφώναζεν ή μικρὰ Μελπομένη· ή μητέρα εἶναι ἑπάνω ἀναίσθητη, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἰατρόν, πῶς θὰ τὸν φωνάξω;

‘Η ἀγάπη τής Μελπομένης, τήν ὅποιαν είχεν εἰς τήν μητέρα της, τής ἔδωσε κάποιον θάρρος.

— ‘Αν ἐπήγαινα μόνη μου! ἔσκέφθη...

‘Αλλὰ πῶς; οὐδέποτε ἔπέρασε τὸν δρόμον μόνη· πάντοτε τήν συνώδευεν ή μητέρα της ή ή ὑπηρετρία. Και μάλιστα, πῶς θὰ τὸν ἐπερνοῦσε τώρα, ποῦ ήρχισε νὰ βραδυάζῃ;

Και ὁμως, ή στοργή τής κόρης ἐνίκησε. Τρέχει μόνη εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ φθάσῃ γρήγορα τὸν ἰατρόν.

‘Αποῦ ὁμως ἐπροχώρησεν ὀλίγον, βλέπει ἔμπρὸς της ἕνα μεγάλο σκυλὶ νὰ τήν ἀγριοκυττάξῃ.

— Πῶ, πῶ! δυστυχία μου! ἔφώναξε τότε ή Μελπομένη· πρέπει νὰ γυρίσω πίσω.

‘Αλλ’ ἀμέσως ἐσυλλογίσθη τήν μητέρα της.

— ‘Οχι, ἔσκέφθη, θὰ προχωρήσω.

Και ἐπροχώρησε μὲ θάρρος, φωνάζουσα:

— Μητέρα μου, μητέρα μου!

Τὸ σκυλὶ ὀπισθοχώρησε και ή κόρη ἔπέρασε χωρὶς νὰ τήν πειράξῃ.

‘Εκαμεν ἀκόμη ή Μελπομένη μερικὰ βήματα και ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸν κεντρικὸν δρόμον και νὰ ἀκολουθήσῃ ἕνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἰατροῦ. ‘Αλλὰ ὁ δρόμος ἑκεῖνος ήτο σκοτεινός. Πῶς νὰ τὸν περάσῃ ή δειλὴ κόρη;

— ‘Οχι, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν της, δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὸν περάσω τὸν δρόμον αὐτόν· φοβοῦμαι, θὰ γυρίσω πίσω.

Μὰ ἀμέσως ἐσυλλογίσθη τήν μητέρα της, ή ὁποία ἔμενε σίτι μόνη και ἀναίσθητη. ‘Επρεπεν ὁ ἰατρός νὰ φθάσῃ γρήγορα, πολὺ γρήγορα· πῶς θὰ τὸ κατώρθωνεν αὐτό, ἂν ή κόρη ἐγύριζε πίσω;

Μὰ ή ἀγάπη τής μητρὸς ἐνίκησεν.

— ‘Οχι, θὰ περάσω, ἐσυλλογίσθη και ήρχισε μὲ θάρρος νὰ βαδίζῃ, φωνάζουσα:

— Μητέρα μου, μητέρα μου!

‘Επέρασε τὸν σκοτεινὸν ἑκεῖνον δρόμον, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, ὅτε ὁμως εἶχε πλησιέσει εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἰατροῦ, βλέπει ἀπὸ μακρὰν τρία-τέσσερα χαμίνια νὰ τήν περιγελοῦν και νὰ τήν τρομάζουν. ‘Η κόρη ἔφοβήθη. Πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ νικήσῃ τὰ χαμίνια ἑκεῖνα, ποῦ θὰ τής ἔκαμναν κακόν; ‘Ω! ὄχι! δὲν ἠμποροῦσε νὰ πάγῃ τίποτε· ἔφοβετο, ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ πίσω. ‘Αλλὰ πάλιν ἐσυλλογίσθη τήν μητέρα της, ή ὁποία ήτο ἀναίσθητος και μόνη σίτι, είχεν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἰατρόν. ‘Επειτα, εἶχε περάσει τὸ περισσότερον μέρος τοῦ δρόμον· τρία βήματα ἀκόμη ἔμενον διὰ νὰ φθάσῃ τήν θύραν τής οἰκίας τοῦ ἰατροῦ.

— ‘Ενίκησα δύο ἑμπόδια, ἔσκέφθη· θὰ νικήσω και τὸ τρίτον, εἶπε, και ἔτρεξε φωνάζουσα:

— Μητέρα μου, μητέρα μου!

Τὰ χαμίνια, ὅταν εἶδαν τήν κόρην ἑκείνην νὰ περιπατῇ σοβαρά, δὲν τήν ἐπειράσαν και τήν ἀφῆκαν νὰ περάσῃ.

Και μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ή Μελπομένη ἔφθασεν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ.

Εὐτυχῶς ὁ ἰατρός εὐρίσκετο σίτι του τήν ὄραν ἑκείνην, ἤκουσε μὲ προσοχὴν τήν κόρην, ἔπηρε μερικὰ φάρμακα και ἔτρεξεν εἰς τήν ἀσθενή.

Τήν εὔρεν ἀκόμη ἀναίσθητον· ή ὑπηρετρία δὲν είχεν ἐπιστρέψει, ἀλλ’ ὁ ἰατρός τής ἔδωσε νὰ ἀναπνεύσῃ ἕν φάρμακον, τής ἔκαμε μερικὰς ἐντριβὰς και ή μητέρα ἤλθε πάλιν εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

‘Όταν ἔτελείωσεν ὁ ἰατρός τήν ἔργασίαν του, στρέφει πρὸς τήν Μελπομένην και τής λέγει:

— Εὔγε, κόρη μου! ή μητέρα σου ἔγινε καλὰ μὲ τήν προθυμίαν σου. ‘Επειδὴ ἔτρεξες ἀμέσως και δὲν ἀφήκες νὰ χαθῇ ὁ καιρὸς ἀδίκῃ, δι’ αὐτὸ ἐσώθη. Εὔγε!

‘Η Μελπομένη τώρα ήτο πολὺ εὐτυχῆς. Εἶχε σώσει τήν μητέρα της και ἐνίκησεν ἕν ἐλάττωμά της. Δὲν ήτο πλέον δειλὴ και οὐδέποτε ἔλεγεν εἰς τήν μητέρα της:

— Μητέρα, φοβοῦμαι!

(Maurus Offmann) ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΛΗΝΟΙ

ΤΟ ΠΑΣΧΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

‘Αποστολαί εἰς τὸ ‘Ασ’Ολα.

Κατάλογος Ε’.

Ειρήνη Σακελλαρίδου	Γρ. 50.—
Μαρία Α. Οἰκοδόμος	» 50.—
‘Ελπίδα Ι. Πάρον	» 10.—
Κωνσ. Β. Παπαδόπουλος	» 10.—
Μαρίνα Ν. Τριανταφυλλίδου	» 5.—
Α. Σελβασίμ	» 5.—
‘Ιωάνν. Γ. Βεζιροῦλης	» 5.—
‘Οδυσσεὺς Δ. Μουράνης	» 5.—
‘Ιωάνν. Χ. Χρηστίδης	» 5.—
Χαρ. Ι. Γεωργιάδης	» 5.—
Φάτ. Φατόπουλος	» 5.—
Μιχ. και ‘Ιωάνν. ‘Αντωνιάδαι	» 5.—
Εἰσοτ. Ν. Εἰσοτρατιάδης	» 5.—
Μικρὸς καλλιτέχνης	» 5.—
Ζεῦξ	» 3.50
Αημ. Παπαδόπουλος	» 3.—
‘Ιωάνν. Α. ‘Ελληναῖδης	» 2.50
Κωνσ. Παναγιωτίδης	» 2.50
Νικόλ. Χρηστίδης	» 2.50
Χριστοφ. Κ. Παπαδάπουλος	» 2.50
Δημὸς Καζέπης	» 2.50
Μιχ. Ν. Χάντος	» 2.—
Μιχ. Δ. Τσελακίδης	» 2.—
Βασιλικὴ Χρήστου	» 1.—
Σωμ. Ε. Πάσου	» 1.—
‘Αθαν. Ν. Χάντος	» 1.—
Σαρκελὶ Μιχαηλίδης	» 1.—
Θεοστ. ‘Οθ. Μαρτῆς	» 1.—
Εἰδοξία Η. Μανιάτου	» —.75

Γρ. 198.75

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων

Ἐπιπροσθίεντα ἔν διαρ Γρ. 1470.75

Γρ. 1669.50

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 115)

— Ὅστε αὐριον, ἂν ὁ καιρὸς μᾶς τὸ ἐπιτρέψη, ἐπανελάβην ὁ Γόρδων, νὰ κάμωμεν τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν, ἢ ὁποία ἐξάπαντος θὰ διαρκέσῃ πολλὰς ἡμέρας. Εἶπα δέ, ἂν ἐπιτρέψη ὁ καιρὸς, διότι τὸ νὰ πλανώμεθα μετὰ τὴν βροχὴν εἰς τὰ δάση, αὐτὸ θὰ ἦτο μία τρέλλα.

— Σόμφωνοι, Γόρδων, εἶπεν ὁ Μπριάν, καὶ ἔταν θὰ φθάσωμε τὴν ἀντικρυθὴν ἀκτὴν τῆς νήσου...

— Ἄν εἶναι δὲ καὶ νῆσος!... ἐφώναξεν ὁ Δόνιφαν, σηκώνων τοὺς ὤμους.

— Καὶ ἔμωσ εἶναι! ἐπανελάβην ὁ Μπριάν μετὰ χειρονομίαν ἀνυπομονησίας. Δὲν ἠπατήθη! Διέκρινα κάλλιστα τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν... Καὶ ἔμωσ ἀρίσται εἰς τὸν Δόνιφαν νὰ μεθ' ἀντιλέγγῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Μπα! καὶ νομίζεις, ὅτι εἶσαι ἀλάνθαστος;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι! Αὐτὴν ἔμωσ τὴν φορὰν θὰ ἰδῆτε, ἂν ἔκαμα σφάλμα. Ἐγὼ θὰ πάγω ὁ ἴδιος νὰ ζητήσω αὐτὴν τὴν θάλασσαν καὶ ἂν ὁ Δόνιφαν θέλῃ νὰ με συντροφεύσῃ...

— Βεβαίως, θὰ ἔλθω!...

— Καὶ ἡμεῖς θὰ ἔλθωμεν, ἐφώναξεν τριᾶν τέσσαρα παιδιὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

— Καλὰ... καλὰ... ἐπανελάβην ὁ Γόρδων, ἂς καθουχάσωμεν, φίλε μου. Ἄν καὶ εἴμεθα παιδιὰ, μ' ἔλα ταῦτα ἂς προσπαθήσωμεν νὰ φερώμεθα ὡς ἄνδρες. Ἡ κατάστασίς μας εἶναι σοβαρὰ καὶ μία ἀπρονοησία μας εἴμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ χειροτέραν ἀκόμη. Ὅχι! δὲν πρέπει νὰ ριφκοινδυνεύσωμεν μέσα εἰς τὰ δάση. Ἐν πρώτοις, οἱ μικροὶ δὲν θὰ εἴμπορέσουν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν καὶ ἔμωσ πῶς θὰ τοὺς ἀφήσωμεν μόνους εἰς τὸ Σλοῦγκι; Ἄς κάμουν, λοιπόν, τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Μπριάν, καὶ ἂς τοὺς συντροφεύσουν δύο ἀκόμη.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βίλκοξ.

— Καὶ ἐγὼ, προσέθεσεν ὁ Σερβῆς.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων. Τέσσαρες φθάσει. Ἄν ἀργήσετε νὰ ἐπιστρέψετε, κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἀναζητήσῃ! οἱ ἄλλοι θὰ μείνουν εἰς τὸ πλοῖον. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι αὐτοῦ ἔχομεν κατασκευάσει, τὸ σπῆτι μας εἶναι τὸ Σλοῦγκι καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσωμεν, παρὰ ἔταν βεβαίως ὅτι εἴμεθα εἰς μίαν ἡπειρον.

— Εἴμεθα εἰς νησί! ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, διὰ τελευταίαν φορὰν σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω!

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν! ἐπανελάβην ὁ Δόνιφαν.

Αἱ φρόνιμοι συμβουλαί, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ Γόρδων, ἔθεσαν τέλος εἰς τὴν φιλονεικίαν. Ἡ ἐκδρομὴ, βεβαίως, ἐκείνων ἔπρεπε νὰ γίνῃ μετὰ καλὸν καιρὸν δι' αὐτὸ, ὅσον καὶ ἂν

ἤθελαν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Μπριάν νὰ γίνῃ ἢ ἐκδρομὴ ἐκείνη τὸ γρηγορώτερον, ἢ κακοκαιρία τοὺς ἔκαμε νὰ τὴν ἀναβάλλουν.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἀκριβῶς ἤρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ κατὰ διαλείμματα, τὸ δὲ βαρόμετρον ἐδείκνυεν, ὅτι ἡ περίοδος αὐτὴ ἢ βροχερὰ θὰ διήρκει πολὺ. Θὰ ἦτο, λοιπόν, πολὺ τολμηρὸν νὰ κινδυνεύσῃ μετὰ τέτοιας συνθήκας.

Ἄλλως τε, δὲν ἔπρεπε νὰ λυποῦνται δι' αὐτὸ. Ἄν ἐμάνθανον, αἰφνης, ὅτι εὕρισκοντο ἐπάνω εἰς μίαν ἡπειρον, μήπως θὰ ἔτρεχον ἀμέσως νὰ περάσουν τὴν ἀγνωστον ἐκείνην χώραν, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχιζαν οἱ κακοὶ καιροί; Ἄν, πάλιν, ἢ ἀπόστασις ἦτο πολὺ μεγάλη, ἑκατοντάδες μίλια, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπομένωσι τοὺς κόπους; Ἄρά γε, καὶ ὁ δυνατότερος ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔμποροῦσε νὰ φθάσῃ μέχρι τέλους;

Ὅχι! ἢ φρόνησις τοὺς ἔλεγεν, ὅτι διὰ νὰ κάμουν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ μεγαλώσουν αἱ ἡμέραι καὶ νὰ καλλιτερεύσῃ οἱ καιροί. Δι' αὐτὸ ἦτο ἀνάγκη νὰ περάσουν τὴν ψυχρὰν ἐποχὴν μέσα εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Ἐν τούτοις, ὁ Γόρδων προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς ποῖον μέρος τοῦ ὠκεανοῦ ἔγινε τὸ ναυάγιον. Ὁ Ἄτλας, ὁ ὁποῖος εὕρισκτο εἰς τὴν βιβλιοθήκῃν τοῦ πλοῖου, περιείχε μίαν σειρὰν χαρτῶν τοῦ Εἰρηρικοῦ. Ἐν τούτοις, αἱ ἔρευναι τοῦ Γόρδωνος δὲν ἀπέληξαν εἰς κἀνὲν ἀποτέλεσμα, διότι εἰς τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποίαν ἐπανελάβοντο, ὅτι διέτρεξε τὸ Σλοῦγκι, δὲν εὕρισκτο καμμία ξηρὰ, ἐκτὸς μερικῶν νησίδων ἀκατοικήτων.

Ὅστε, ἂν τὸ πλοῖον εἶχε ριφθῆ ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀκατοικήτους νήσους, ἔπρεπε νὰ διανύσουν ἑκατοντάδας μιλίων, διὰ νὰ φθάσουν οἱ ναυαγοὶ εἰς κάμμίαν κατοικουμένην ἀκτὴν τῆς Χιλιῆς, τῆς Δέλα-Πλάτα ἢ τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας.

Καὶ ποίας τότε βοήθειας νὰ περιμένουν εἰς τὸ μέσον ἀπεράντων ἐκτάσεων, ὅπου χλίοι δύο κίνδυνοι θὰ περιεκόκλωνον τοὺς ταξιδιώτας;

Πρὸ τῆς πιθανότητος αὐτῆς, λοιπόν, ἦτο πρῆπον καὶ λογικὸν νὰ μὴ ἔκτεθον, τολμώντες ἐν μέσῳ χώρας ἀγνώστου.

Ὁ Γόρδων αὐτὰ ἐσκέπτετο. Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Βάξτερ συνεμερίζοντο τὴν γνώμην του. Ἄλλὰ καὶ ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ φίλοι του θὰ κατέληγον νὰ παραδεχθοῦν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅπῃρχε πάντοτε τὸ σχέδιον νὰ ὑπάγουν νὰ ἐξετάσουν τὴν θάλασσαν, ποῦ ἐφαίνετο πρὸς ἀνατολάς. Ἄλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν, ἦτο ἀδύνατον νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν των. Ὁ καιρὸς εἶχε γίνῃ ἀθλιός, αἱ ἡμέραι ἦσαν βροχεραὶ, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε μετὰ σφοδρότητα. ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἀναβάλλουν τὴν ἐξερεύνησίν των, ἂν καὶ ἢ ἐπιθυμία των ἦτο μεγάλη νὰ μάθουν, ἐπὶ τέλους, ποῦ ἐξώκειλαν.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς τριχομίας καὶ τῆς θουέλλης, ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του ἦσαν περιωρισμένοι εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ δὲν ἔμενον χωρὶς ἐργασίαν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τακτικῶν φροντίδων των, ἔπρεπεν ἀδιάκοπα νὰ ἐπιδιορθοῦν τὰς βλά-

βας τοῦ πλοῖου, τὰς βλάβας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐπέφερον ἢ βροχὴ καὶ ἢ τριχομία εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Τὸ πλοῖον ἤρχιζε νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἀπὸ τὰς χαραμάδας του ἔμπαλλον νερὰ καὶ ἀέρας.

Δι' αὐτὸ παρουσιάζετο μεγάλη ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἐν ἄλλο καταφύγιον. Καὶ ἂν ἀκόμη θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διευθυνθοῦν πρὸς ἀνατολάς, αὐτὸ μόνον μετὰ τρεῖς-τέσσαρας μῆνας εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἐξάπαντος τὸ Σλοῦγκι δὲν θὰ εἴμποροῦσε νὰ βαστάξῃ τέσον. Ἄλλὰ τότε ποῦ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὕρουν καταφύγιον, ἀπέναντι τόσον δυνατῆς τριχομίας; ἔπρεπε νὰ φροντίσουν.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνουν μερικαὶ ἐπιδιορθώσεις ἐπιείγουσαι. Τὰ μεγάλα πανιά τοῦ πλοῖου ἐχρησιμοποιήθησαν, διὰ νὰ σκεπάζουσαν τὸ πλοῖον καὶ διὰ νὰ τὸ προφυλάτουν ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν.

Ἐξ ἄλλου, τὸ φορτίον εἶχε χωρισθῆ εἰς δέματα, καταγραφέντα εἰς τὸ σημειωματάριον τοῦ Γόρδωνος μετὰ αὐξοῦντα ἀριθμὸν τὰ δέματα αὐτὰ θὰ μετεφέροντο κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἔταν θὰ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ ἀφήσουν τὸ πλοῖον.

Ὅταν ὁ καιρὸς ἤσούχαζε διὰ μερικὰς ὥρας, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βέμπ καὶ ὁ Βίλκοξ ἐκυνηγοῦσαν περιστέρια τῶν βράχων, τὰ ὁποῖα ὁ Μόκο προσεπάθει νὰ νὰ μαγειρεύσῃ κατὰ ποικίλον τρόπον, ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸ ἐπετόγγανε πάντοτε. Ἐξ ἄλλου, ὁ Γκάρναι, ὁ Σερβῆς, ὁ Κρός μετὰ τοὺς μικροὺς καὶ κάμμιὰ φορὰ καὶ μετὰ τὸν Ἰάκωβον, ἔταν ὁ ἀδελφός του τὸ ἐζήτει μετὰ ἐπιμονὴν, ἐψάρευαν. Καὶ πραγματικῶς, ἐμάζευαν διάφορα ψάρια.

ἔπρεπε νὰ ἤκουε κἀνείς τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ χαρὰν ἔκαμναν αὐτὸ τὸ χρῆσιμο καὶ ὠφέλιμο παιγνίδι.

— Ἐπιασα, ἐπιασα ἕνα πελώριο ψάρι! ἐφώναξεν ὁ Ζεγκίν. Ἄ, πόσον εἶναι παχὺ!

— Τὰ ἰδικά μου εἶναι περὶ χονδρὰ ἀπὸ τὰ ἰδικά σου, ἐφώναξεν ὁ Ἰβερσον, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε τὸν Δόλ εἰς βοήθειάν του.

— Θὰ μᾶς φύγουν! ἐφώναξεν ὁ Κουστάρ. Καὶ τότε τὰ ἄλλα παιδιὰ ἤρχοντο εἰς βοήθειάν των.

— Κρατᾶτε καλὰ, κρατᾶτε καλὰ, ἐπανελάμβανεν ὁ Γκάρναι καὶ ὁ Σερβῆς, τρέχοντες ἀπὸ τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον καὶ, πρὸ πάντων, τραβάτε τῆς βόλτες σας γρήγορα.

— Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, ἐπανελάμβανεν ὁ Κουστάρ.

Τότε ὅλοι ἠγώνοντο καὶ ἐβοήθουν τοὺς περὶ μικροὺς νὰ τραβήξουν τὰ δίχτυα των.

Τὸ ψάρευμα ἐγίνετο ἀκόμη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Τὴν 27 Μαρτίου ἐπέτυχον νὰ ψαρεύσουν κἀτι σοβαρὸν καὶ αὐτὸ ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς ἕν κωμικὸν ἐπεισόδιον.

Ἐξαφνα, ἤκουσθησαν φωναί, φωναὶ χαρᾶς, βεβαίως, καὶ ἔμωσ ἐφώναζαν εἰς βοήθειαν.

Ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ Σερβῆς καὶ ὁ Μόκο ἦσαν ἀνησυχολημένοι ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον καὶ, μόλις ἤκουσαν τὰς φωνὰς, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος των.

— Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα! ἐφώναξεν ὁ Ζεγκίν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bomhard

ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελουκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ὁ ἔπαινος εἶναι ἡ γλυκυτάτη μουσική, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ τις νὰ ἀκούσῃ. Εἶναι εἶδος βραβείου δι' ὀλιγὰς διακρίσιν, εἶναι ἔξαρσις τῆς φιλοτιμίας, ἣτις ἐμφανίζεται ὡς φάρμακον εἰς τὸν ὑπὸ φροντίδων ἢ κόρου ἢ μικροψυχίας βεβαρημένον ἄνθρωπον, εἶναι ἐνθάρρυνσις πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἄλλὰ μόνον εἰς τὸν μάταιον ἄνθρωπον πᾶς ἔπαινος ἀδιακρίτως εἶναι εὐχάριστος. Εἰς τὸν συνεπὸν καὶ σοβαρὸν, τούναντίον, μόνος ὁ ἔπαινος ἐκ τοῦ στόματος ἀξιότιμων προσώπων καὶ μόνος αὐτὸς κέκτηται ἀξίαν. Πάντα ἄλλον ἔπαινον δὲν ἀναγνωρίζει, καίτοι ἐν τισὶ περιπτώσεσιν ἐκδέχεται αὐτὸν ὡς ἔκφρασιν φιλικῆς διαθέσεως καὶ αὐτὸ τοῦτο φιλίας.

Ἄλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπαίνων εἶναι δύο εἰδῶν, ἴδια ἐν σχέσει πρὸς τὴν νεότητα. Παρετήρησα, διὲν νεανία κινῶν διὰ τοῦ ἐπαίνου διηγέρθησαν εἰς ζῆλον ἀκάθεκτον, ἄλλοι, τούναντίον, κατεστράφησαν τελείως, διότι διὰ τοῦ ἐπαίνου ἀνεπτύχθη παρ' αὐτοῖς μεγάλη οἴησις, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑπέλαβον, ὅτι ἦσαν ἤδη ὅ,τι ἔδει νὰ γίνωσιν. Ἐτεροι, πάλιν, ἐπειδὴ ἐπηρεάθησαν ἀσήμαντά τινα προσόντα αὐτῶν, ἔστρεψαν ὅλην τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν καλλιέργειαν τούτων καὶ παρημέλησαν τὸ ἐγγύτατα αὐτοῖς κείμενον καὶ ἀναγκαϊότατον. Πόθεν ἡ τοιαύτη διαφορὰ τοῦ ἀποτελέσματος; Ἐν μέρει ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γίνεται ὁ ἔπαινος, ἂν δηλονότι γίνεται ὑπὸ ὄρους, μέτριος, ἀπλῶς ἀναγνωρίζων καὶ ἐνθαρρύνων, ἢ ἀμετρος καὶ ὑπερβολικός. Ἄλλ' ἡ κυρία αἰτία εὐρηται ἐν τῇ ἀτομικότητι τοῦ ἐπαινουμένου.

Θὰ ἐπεθύμουν, λοιπόν, νὰ συστήσω εἰς τὸν μέλλοντα διδάσκαλον πολλὴν προσοχὴν περὶ τὴν χρῆσιν ἐνὸς μέσου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς περιστάσεις δύναται νὰ εὐεργετήσῃ, διὲν μὲν ὡς δυναμωτικὸν φάρμακον, διὲν δὲ ὡς δηλητηρίου.

Κατὰ πρῶτον ὅμως τὴν προσοχὴν ταύτην δεόν νὰ ἀσκῶμεν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ μεθυσθῶμεν ἐκ τοιοῦτου οἴνου. Εὐχομαι, νίε μου, ὅπως ἐπαινήσαι ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ δὴ διὰ προσόντα σπουδαῖα καὶ ὑπὸ προσώπων ἀξιότιμων. Ἄλλ' εὐχομαι συγχρόνως νὰ ὑποστῆς καὶ ἐπιπλήξεις καὶ ψόγους, ὅταν χρῆσῃς τούτων. Ὅταν ἀνασκοπῶ τὸν βίον μου, εὐρίσκω, διὲν οὐδὲν μ' ἐβλάψε τόσον, ὅσον τὸ ὅτι δὲν ἐπαλήθευον ἀρεκτὰ καὶ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ.

Ἐνας ἄσωτος κατεσπατάλησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν μέθην, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὴν ἄσωτίαν, καὶ μὴ ἔχων πλέον οὐδὲ ὀβολόν, ἀπεφάσισε νὰ ξενητευθῇ.

Ἄφου, λοιπόν, ἐβγήκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπῆρεν ἓνα μακρὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἔμπροσ του, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίξῃ, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ συλλογισθῇ ποῦ πηγαίνει.

Ὅταν ὅμως ἐπεριπάτησεν ἐπ' ἀρεκτόν, ἀπῆντησεν ἔμπροσ του ἓνα νέον, ὃ ὁποῖος εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς τὸ χορταριασμένο ἄκρον τοῦ δρόμου καὶ ἔκοιμάτο ρογαλιζων, πλησιάσας δὲ τὸν ἐξύπνησεν.

— Αἱ, φίλε, τοῦ εἶπε, δὲν μοῦ λῆς ποῦ πηγαίνει ὁ δρόμος;

— Δὲν ξέρω, ἀπῆντησεν ὁ νέος δυσανασχέτων, διότι τοῦ ἐχάλασαν τὴν ἡσυχίαν.

— Ἄλλὰ τί κάμνεις ἐδῶ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἄσωτος.

— Κοιμοῦμαι, διὰ νὰ σκοτώσω τὸν καιρὸν, ἀπεκρίθη ὁ νέος, περισσότερον ὠργισμένος τῶρα διὰ τὴν περιέργειαν τοῦ διαβάτου, παρὰ πρῖν.

— Ἐὰν θέλῃς, εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μαζί, ὑπέλαβε καὶ πάλιν ὁ ἄσωτος. Πηγαίνω δπου πηγαίνεις, καὶ βαδίζομεν καὶ αἱ δύο μας τὸν ἴδιον δρόμον. Ἀδιαφοροῦ, ἂν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας φθάσῃ προηγήσῃ ἢ ἐνωρίτερα. Ἄν θέλῃς, πηγαίνωμεν μαζί.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι σὺ; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπληκτος.

— Δὲν με γνωρίζεις; εἶμαι ὁ ἀδελφός σου. Ἐσὺ εἶσαι ὁ τεμπέλης καὶ ἐγὼ ὁ ἄσωτος.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ

Ὅταν πρωτοαφίνουσι
τὰ πουλιὰ τὸ αὐγὸ,
ἔχουν δλα ἴδιο φτερό,
κίτρινο, γυαλιστερό...

Κ' ἔπειτα θὰ γίνουσι
ἄσπρα, μαῦρα... , ξέχρω γὰ;
ὅπως ὁ ἀπομύνουσι!

Κ' οἱ ἄνθρωποι εἶσι πλάττονται,
πρῶτα δλοὶ ἄγνοί,
καὶ ἀπ' τὸν Θεὸν στή γῆ
στέλλονται μ' ἴδια σιοργή...

Ἐπει' ἀναπλάττονται,
γίνονται καλοὶ, στυφνοὶ,
ἢ κακοί... , σπαράττονται!

Ὅτε ἡ μάνα ἐγνώρισι
τί παιδιὰ γενῶ,
οὐτ' αὐτὴ νὰ ἰδῇ πορεῖ
τύχη ποιά τὰ καρτερεῖ...

Ἡ Παιδεία, ἐν ὄρωσι,
τὸ καλὸ ἀπ' τὰ καιρὰ
μόνη αὐτὴ τὸ χέριος!

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Ὑπάρχει ἀῆρ κατάλληλος διὰ τὴν ἀναπνοὴν μας γύρω εἰς τὰ ἄστρα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν, χάρις εἰς τὸς μεγάλας προόδους, τὸς ὁποίας ἔκαμνεν εἰς κλάδος τῆς ἀστρονομίας, τὸν ὁποῖον ἐνομαζοῦν ἀστροφυσικήν. Ἐν ὑπέροχον ὄργανον φυσικῆς, τὸ ὁποῖον καλοῦν φασματοσκόπιον, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι μερικὰ ἄστρα, καθὼς ἢ Ἄφροδίτη καὶ ὁ Ἄρης, μεταξὺ τῶν πλανητῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι πλησίον εἰς τὴν γῆν, ἔχουν ἀτμόσφαιραν. Ἐκαίνο ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζομεν, εἶναι, ἂν ἡ ἀναλογία τῶν συστατικῶν αὐτῶν τῆς ἀτμοσφαιρῆς εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν ἀναλογίαν τῶν συστατικῶν τῆς ἀτμοσφαιρῆς τῆς γῆς.

Πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ θανατώσωμεν τὴν πρόδοον αὐτὴν τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ διαβεβαιώσῃ, ὅτι ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα, χωρὶς νὰ ὑπάγῃ κἂν εἰς ἑαῖ.

— Διατί αἱ πέτραι δὲν καίονται;

Διότι αἱ πέτραι δὲν περιέχουν κίμμιαν ὕλην καύσιμαν, ἡ ὁποία νὰ εἰμπορῇ νὰ συνδυασθῇ καὶ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ ὀξυγόνον ὑπὸ τὰς συνθήκας συνθήκας.

— Διατί ὄνειρευόμεθα, διὲν κοιμώμεθα;

Ἐν πρώτοις, δὲν ὄνειρευόμεθα πάντοτε, διὲν κοιμώμεθα. Τὰ ὄνειρα, ἐκτὸς εἰς περιπτώσεις ἀσθενειῶν, αἱ ὁποῖαι τὰ προξενοῦν, εἶναι σημεῖον διακεκομμένου ὕπνου. Αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἐπιθυμίαι σκέψεις μας, πολλὰ καὶ ἐξωτερικὰ γεγονότα ἢ μία ἐνθύμησις, γίνονται πολλὰκις αἰτία νὰ ἐργασθῇ ὁ ἐγκέφαλος μας καὶ παρὰ τὴν θέλησιν μας, τότε, λοιπόν, ὁ ἐγκέφαλος μας, διὲν ἐργάζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δημιουργεῖ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ποικιλώταται.

— Πῶς κινεῖνται τὰ νέφη;

Ὁ ἀῆρ εὐρίσκειται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐν κινήσει. Αἱ κινήσεις αὗται, αἱ ἄλλοτε δυναταὶ καὶ ἄλλοτε μέτριαι, τῆς ἀτμοσφαιρῆς κἂν κινῶν τοὺς ἀνέμους, οἱ ὁποῖοι κινοῦν καὶ παρασύρουν τὰ νέφη.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

επιχειρήσεως, την οποίαν ἔκαμεν εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Πολλὰ τράπεζαι εὗρισκοντο εἰς σχέσεις μετὸν τραπεζίτην, αἵτινες καὶ ἐζημιώθησαν, καὶ μάλιστα δύο-τρεις μικροτραπεζῖται κατεστράφησαν ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν ἐκείνην.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ κάμμία δυστυχία δὲν ἔρχεται μόνη τῆς, ἔμαθον τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ τραπεζίτου.

Ἡ νέα αὐτῆ εἰδησις προῦξέννησε μίαν ζωηράν θλιψιν εἰς τὴν Νέλλην καὶ τοὺς γονεῖς τῆς, ἡ δὲ θλιψις αὐτῆ ἦτο εἰλικρινῆς καὶ προήρχατο ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὴν καρδίαν των διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς Εἰρήνης.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐπέρασεν ἡ πρώτη θλιψις διὰ τοὺς ἄλλους, ἤρχισαν νὰ σκέπτονται καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Τί θὰ ἀπεγίνετο ὁ πατὴρ τῆς Νέλλης, ἀφοῦ τὰ γραφεῖα θὰ ἔμενον κλειστά;

Ἄρά γε, ἦτο πεπρωμένον νὰ ὑποστῶσι καὶ μίαν ἄλλην περιπέτειαν;

Εὐτυχῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν εἶχαν οὗτος εἰς τὰ γραφεῖα, ἐφανέρωσε τὰ προσόντα καὶ τὴν ἱκανότητά του, καὶ ὅλοι πλέον τὸν ἐγνωρίζον καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ εὐκολὸν νὰ εὗρῃ νέαν θέσιν.

Ὅντως, μερικῆς ἡμέρας κατόπιν, ἐλάμβανε νέαν θέσιν, ὅχι πλέον ὡς ὑπάλληλος, ἀλλὰ ὡς συνέταιρος εἰς ἓν μικρὸν τραπεζιτικὸν κατάστημα καὶ μετὰ τὰ μερίδια ἐκεῖνα τοῦ κέρδους ἠμποροῦσε νὰ κερδίζῃ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι χιλιάδας φράγκα τὸ ἔτος.

Τοῦτο, βεβαίως, ἀπετέλει περιουσίαν ὀλόκληρον διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι τοῦ πατρὸς τῆς Νέλλης τὸν ὑπεχρέωναν νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν πόλιν, διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἡ Νέλλη καὶ τὰ μικρὰ κατ' ἀρχὰς ἄλυπθῆσαν, ἐπειτα ὅμως, μετὰ τὴν εὐστροφίαν τῆς ἡλικίας των, προητοιμάσθησαν διὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ διὰ τὴν νέαν των ἐγκατάστασιν.

Ἡ Νέλλη ὅμως δὲν ἔληθμόναι τὴν Εἰρήνην, τὴν δυστυχῆ Εἰρήνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμοσε νὰ μεταβίβῃ νὰ τὴν βλέπῃ καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅπως τὴν ἐβοήθησεν ἄλλοτε καὶ αὐτῆ.

Δι' αὐτὸ, ἔταν ἔμαθεν, ὅτι καὶ ἡ Εἰρήνη μαζί μετὰ τὴν μητέρα τῆς θὰ ἄφιναν τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἡ σύμπτωσις αὐτῆ τῆς ἐφάνη ὡς εὖρον τῆς θεῖας Προνοίας, ἡ ὁποία καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν τῆς εἶδε τὸ μέσον νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν Εἰρήνην, διότι ἡ καρδία τῆς δὲν ἐληγομόναι τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν ὄφειλαν εἰς τὴν καλὴν ἐκείνην κόρην, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσε νὰ δώσῃ τὴν πρώτην βοήθειαν εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς σημερινῆς καλῆς του καταστάσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Η'

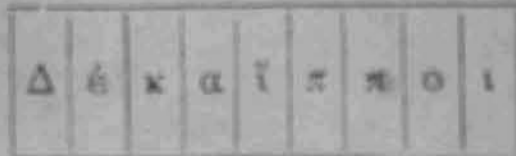
Δύσεις Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

- 61. Αἰνίγματος : Φλ·σὺλ·Ια = Φασόλια.
- 62. Λογοπαγνίον : Ἡρα·ἤρα.
- 63. Πυραμίδος :

	Κ
	ΜΥΣ
	ΣΥΡΟΣ
	ΠΕΡΟΝΙΑ
	ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ
- 64. Ἀκροσχηθός : Ἀπόλλων (Ἀνίβας, Πυθία, ὄνος, Λαών, λάθος, Ὠγογία, Νόξος).
- 65. Στοιχειογράφον : Περί·κλεις = Περιωκλής.
- 66. Ἐρωτήσεως : Τὸ φόν.
- 67. Μαγικῶν γραμμάτων : Ἀέριον, ἔριον, Ρίον, ἰον, ἔι.
- 68. Συλλαβικῆς ἀκροσχηθός : Ἀραβία (Ἀαλόδορος, Ρακίνας, Ἰθουσία, Ἀράνος).
- 69. Προβλήματος : Ἄν ἐφαίροσμεν τὰ τέσσαρα γράμματα δ ε κ α, ἀπομένουν ελ.
- 70. Παραδόξον : λ, ι, η = ἕλεφος.
- 71. Μεταγραμματισμοῦ : Πάδος, κάδος.
- 72. Γραμματικῆς ἐρωτήσεως : Ὑπερ-σύν-ταλικός.
- 73. Ἀκρονόστιον :

Π	Η	Λ	Ε	Υ	Σ	
Κ	Ι	Κ	Ε	Ρ	Ω	Ν
Β	Ι	Κ	Τ	Ω	Ρ	
Ω	Ρ	Ω	Π	Ω	Σ	
Ε	Ρ	Ι	Σ			
- 74. Ἐκγραφή : Εὐπροσέγγος γίνου.
- 75. Ἐρωτήσεως : L n i = Ἐλένη.
- 76. Παραδόξον : Ἐυβάται.
- 77. Γλωσσικῆς ἐρωτήσεως : Τὸ μέρος τῆς οἴκτου θὰ βεθισθῆ, ἐνφ τὸ πρὸς τοὺς κλάδους θὰ ἐπιπλέῃ.
- 78. Αἰνίγματος : Ἀκασία·κασία.
- 79. Γρίφον : Ἐπὶ τοῦ ο ἤσω.
- 80. Στοιχειογράφον : Πρὸς·εὐχὴ = προσευχή.
- 81. Αἰνίγματος : Ἡ Ἐδα.
- 82. Γραμματογράφον : Κέων, κίον.
- 83. Τριγώνον :

Π	Ρ	Ω	Τ	Η
Ρ	Ω	Μ	Η	
Ω	Ρ	Α		
Τ	Ι			
Η				
- 84. Ἀντιθέσις : Γνώθι σαυτὸν γλυκός, νικῶ, ὄνομα, θαρρός, ἰσχυρός, σιγνός, ἀδικός, ὕψις, ταχός, ὁμολός, νέος.
- 85. Ἐρωτήσεως : Ἡ ἡγά.
- 86. Γραμματικῆς : Εἰς τὴν λέξιν Τροία, ἡ ὁποία γράφεται μετὰ πάντα γράμματα.
- 87. Παιγνίον :

- 88. Στοιχειογράφον : Ἀπὸ σ = ἀποσθ.
- 89. Γρίφον : Ὁ σὺ μοῖσις, εἴτεφ μὴ ποιήσῃ.
- 90. Γρίφον : Πέτρος = καί, τῆς.

Αἱ ἐπιχειρήσεις αὐταὶ αἱ τελευταῖαι εἶχαν ἀποτόχει καὶ ὁ πατέρας τῆς Εἰρήνης προσεπάθησε μετὰ ἄλλην ἐπίσημην τολμηράν ἐπιχειρήσιν νὰ καλύψῃ τὰς ζημίας του ἐκεῖνας. Ἐπαιξε, λοιπόν, τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του. Ὁ πατὴρ τῆς Νέλλης δὲν εἶχε μάθει τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἢ διατήρησις τοῦ σπιτιοῦ τῆς Εἰρήνης ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὅπως καὶ πρὶν πολυτελής. Δι' αὐτὸ ἡ Νέλλη καὶ οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύσουν τὰς διαδόσεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἴσως ὁ φθόνος ἔκαμε νὰ κυκλοφοροῦν.

Ἄλλὰ αἱ διαδόσεις ἐξακολουθοῦσαν καὶ ὅλοι πλέον ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν τοῦ πατέρα τῆς Εἰρήνης.

Αὐτὸς εἶχε κάμει μερικὰ σφάλματα, εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὰ γραφεῖά του εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποία τὸν ἔκλεπτον καὶ αὐτὸς τελευταίως δὲν ἐπρόσχε πολὺ εἰς τὰς ἐργασίας του.

Ἡ διδασκάλισσα τῆς Εἰρήνης εἶχε σκεφθῆ ὅλα αὐτὰ καὶ δι' αὐτὸ εἶχε κάμει τὴν ὀμιλίαν ἐκείνην καὶ εἶχε φέρει τὴν ζωὴν τῆς ὡς παράδειγμα εἰς τὴν μαθήτριάν τῆς καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ μεγαλειότερον στήριγμα εἰς τὰς δυστυχίας μας.

Εἶδετε ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, μετὰ ποῖον θερμὸν τρόπον ἡ Εἰρήνη ἐδέχθη τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τῆς πεπειραμένης διδασκαλίσεως τῆς καὶ πῶς τὰς ἐξετέλεσε μετὰ ζῆλον καὶ πόθον.

Δι' αὐτὸ μετὰ θαυμασίαν ἡσυχίαν ψυχῆς καὶ ὑπομονῆν ἡ δυστυχῆς Εἰρήνη ὑπεδέχθη τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε προβλέψῃ ἡ διδασκάλισσά τῆς.

Ἡ μητέρα τῆς, ἐξ ἐναντίας, ἐφάνη πολὺ ἀδύνατος καὶ τόσο ἀπροετοίμαστος, καθὼς ἔνα μικρὸ παιδί πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης δυστυχίας.

Καὶ μάλιστα, κατέπεσεν εἰς τέτοιαν κατάστασιν θλίψεως καὶ χαυνώσεως, ὅστε δὲν ἐφάνη, ὅτι ἐλυπήθη περισσότερο, ἔταν ἔμαθε τὸ νέον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἔλαβε καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο φοβερώτερον τοῦ προηγουμένου. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἦτο ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἀπὸ ἀπεπληξίαν, ὅταν ἔμαθε τὴν νέαν οἰκονομικὴν καταστροφὴν του, ἡ ὁποία ἦτο ἀθεράπευτος καὶ ἀδιόρθωτος, καὶ ἤτις θὰ κατέστρεφε καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρην του.

Καθὼς τὸ ἐλέγομεν προηγουμένως, ἡ Νέλλη καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν ἐπίστευσαν εὐθὺς ἀμέσως τὴν διάδοσιν, ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς Εἰρήνης εἶχε καταστραφῆ χρηματικῶς. Κατόπιν ὅμως ἐξηπλάγησαν πολὺ θλιβερώς καὶ ἐλυπήθησαν ὑπερβολικά, ὅταν ἔνα βράδυ ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας τῆς Νέλλης ἔφερε τὴν εἰδησίην τῆς καταστροφῆς τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς πληρωμὰς του ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀτυχῆς

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

25 Ιανουαρίου 1918.

Αγαπητέ μου φίλε,

«Σέβου τὸ γῆρας».

Λαμπρός είναι ο κόσμος, ἐν ὅσῳ εἴμεθα νέοι· ῥόδινα τὰ πάντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας φαίνονται.

Τίποτε δὲν μᾶς κακοποιεῖ καὶ τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ μᾶς ὑπόσχεται νέας τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ πόσον μεταβάλλονται τὰ πράγματα, προχωροῦντες πρὸς τὸ γῆρας!

Δὲν φανταζόμεθα ὁποῖας ταλαιπωρίας ἔχει ὁ βίος. Τὸ νεανικὸν μας σφρίγος, ἡ ἀτέλεια τῆς πνευματικῆς μορφώσεώς μας, ἡ ἀπειρία τοῦ κόσμου καὶ ἡ παράλογος αἰσιοδοξία μας, παριστῶσι τὸν κόσμον τοιοῦτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ὥστε πολλάκις ἔξιστάμεθα, ἀκούοντες τοὺς πρεσβυτέρους γονεῖς καὶ συγγενεῖς μας νὰ παραδέχονται, ὅτι, ὅσο λαμπρὸς καὶ γλυκὺς ὁ βίος εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς νέους, τόσο πολὺπλοκος καὶ πλήρης παντοίων δυσχερειῶν εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς γέροντας.

Πρὸς τί, λοιπόν, ὦ φίλε, νὰ πολλαπλασιάζωμεν τὰς θλίψεις τῶν, περιφρονούντων αὐτούς; Ποτέ, βεβαίως, δὲν θὰ ἐπεθυμούμεν, ὄντες ἐν βαθεῖ γῆρατι, νὰ περιφρονώμεθα ἀπὸ τοὺς νεωτέρους μας! Ἐπειδὴ δὲ «ὅσα ἂν θέλωμεν, ἵνα ποιῶσιν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς αὐτοῖς ὁμοίως δεῖ ποιῆν», ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα τοὺς γέροντας.

Ἐὰν οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ καταφρονώμεν αὐτούς. Εἶναι οἱ γεννήτορές μας, εἶναι οἱ τροφεῖς μας. Αὐτοὶ ἐκοπίασαν διὰ νὰ μᾶς ἀναθρέψουν· αὐτοὶ μᾶς περιέθαλψαν ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας μας καὶ αὐτοὶ, τέλος, κοπιᾶζον διὰ τὸ παρὸν μας, ἀγωνιζόμενοι πάντοτε, ὡς προστοιμᾶσαι καὶ τὸ μέλλον μας εὐχάριστον καὶ εὐτυχές.

Ὁ ἑπεραγατῶν σε

ΕΥΓΕΝΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΕΤΗ

Ἐκίστην πρωΐαν ἡ γραῖα Ἰωάννα ἐφθάνεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὸν ὄνον τῆς, διὰ νὰ πωλήσῃ γάλα.

Τακτικῶς ἐπήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν δύο μικρῶν παιδίων, τοῦ Παύλου καὶ τῆς Λουκιανῆς, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε πρὸ ἐτῶν καὶ τοῖς ἐκόμιζε γάλα. Τὰ παιδιά τὴν ἠγάπων πολὺ καί, ὅταν τὴν ἐβλεπον μακρόθεν, ἔτρεχον καὶ τὴν ἐχαιρέτων.

Ἡ Λουκιανῆ ἤλασεν τὸ ἀγγελίον, ὅπου ἡ γραῖα ἔθετε τὸ γάλα, καὶ ὁ Παῦλος ἐθώπευε τὸ ζῆρον καὶ ἐπαῖζε μετὰ τὰ μακρὰ αὐτιά του.

Πρωΐαν τινὰ ἡ γραῖα Ἰωάννα ἐφθασε μόνῃ περιεπάτει μετὰ βῆμα βραδύ καὶ κυρτωμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀγγείων τοῦ γάλακτος.

— Καὶ τὸ καλὸν σου ζῆρον ποῦ εἶναι; εἶπέ μου, λοιπόν, πότε θὰ ἀποθάνῃς σὺ ὁ ἠρώτησεν ἡ Λουκιανῆ.

— Ἀπέθανε, μικρὴ μου, ἀπήνησεν ἡ γαλακτοπώλις.

Τὰ παιδιά ἐλυπήθησαν πολὺ, ὅταν εἶδον τὴν γραῖαν νὰ κλαίῃ. Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκαίθητο περὶ τὴν τράπεζαν, ἡ Λουκιανῆ, ἡ ὁποία ἀνεγίνωσκεν, ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Παῦλε, εἶναι πολὺ δυστυχῆς ἡ καὶ ἡμεῖς ἡ Ἰωάννα!

— ὦ! ναί, ἀπήνησεν ὁ Παῦλος, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἐχω μίαν ἰδέαν.

— Ποίαν; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Νὰ ἀγοράσωμεν ἓνα ὄνον εἰς τὴν δυστυχῆ Ἰωάνναν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἐσκέφθην, ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν ὁ Παῦλος, ἔχομεν τόσα χρήματα;

— Νὰ τὰ μετρήσωμεν, εἶπεν ἡ Λουκιανῆ. Ἐκένωσαν τὸν κουμπιερὰν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐμέτρησαν περὶ τὰ διακόσια γρόσια.

— Ἀρκοῦν; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Δὲν γνωρίζω, Λουκιανῆ, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν τὴν ἀδείαν τοῦ πατέρα.

— Βεβαίως, εἶπε ὁ Παῦλος.

Τὸ ἑσπέρας, μετὰ τὸ δείπνον, ἡ Λουκιανῆ ἠρώτησε τὸν πατέρα τῆς:

— Πατέρα, ἔνας ὄνος στοιχεῖ περισσότερον τῶν διακοσίων γροσίων;

— Διατί ἠρώτης; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

Τότε τὰ παιδιά διηγήθησαν τὴν δυστυχίαν τῆς γραῖας Ἰωάννας καὶ τὸ σκεδιδίον τῶν.

— Θέλεις, πατέρα; ἠρώτησαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο παιδιά.

— Εἰδοθε καλὰ παιδιά, εἶπεν ὁ πατήρ· θὰ σᾶς δώσω ὅσα χρήματα χρειάζονται.

Κατόπιν δύο ἡμερῶν, ὅταν ἡ γραῖα Ἰωάννα ἐφθασεν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τῶν παιδίων, εἶδεν ἓνα μικρὸν ὄνον, προσδεδεμένον εἰς τὴν θέραν. Ἐστάθη ἐκεκλιγμένη· τότε τὰ παιδιά ἐφάνησαν ἰσῶθεν τοῦ πατρῷου:

— Ἰωάννα, τὸ ζῆρον δὲν ἀπέθανε· σὺ ἀναμένει, διὰ νὰ θέσῃς τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἠεχαριστήθη καὶ ἔκτοτε αὐτῆ, ἡ Λουκιανῆ, ὁ Παῦλος καὶ ὁ ὄνος ἦσαν τέσσαρες καλοὶ φίλοι.

(Μετάφρασις)

Α. ΡΑΥΤΣΒΟΡΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀστρολόγος τις τοῦ 15^{ου} αἰῶνος προσεῖπε τὸν θάνατον μᾶς κυρίας, εἰνοουμένης Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ'. Κατὰ σύμπτωσιν, ἡ κυρία αὐτὴ ἀπέθανεν ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον εἶπεν ὁ ἀστρολόγος. Μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ἀγανακτήσας, διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸν ἀστρολόγον.

— Σὺ, ποῦ προβλέπεις κἀκεῖ τι, τοῦ εἶπεν, ἰδίως.

Ὁ ἀστρολόγος κατεταράχθη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐρώτησιν καὶ ἐνόησε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν εἶχε καλέσει ὁ εὐερέθιστος βασιλεὺς.

Τέλος, σκεφθεὶς ὀλίγον, ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐλησμόνησα τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν τοῦ θανάτου μου, ἔχω ὁμοῦς προεῖπει, ὅτι θὰ ἀποθάνω τρεῖς ἡμέρας πρὸ ὑμῶν.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τότε τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸ τέλος διετήρει καλῶς τὸν ἀστρολόγον, διὰ νὰ προφυλάττῃ τὴν ζωὴν του.

(Μετάφρασις)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὁ κόμης Joseph de Maistre πρὸς τὴν θυγατέρα του Ἀδέλαν:

«Ἐμεῖνα πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ῥῆμα ἀγαπῶ, ποῦ με ἔστειλες, καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ σὲ σταίλω ἐν δείγμα ἐγκλίσεως, ἀλλὰ διὰ πρώτην φοράν θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ὀριστικὴν.

» Σὲ ἀγαπῶ, μικρὰ μου Ἀδέλα, μετὰ ἀγάπης ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ σου σὲ ἀγαπᾷ. Ἀγαπῶμεν ἕξ ἴσου τὸν Ροδόλφον καὶ σὲ, διότι εἰδοθε τέκνα μας καὶ διότι μᾶς ἀγαπᾶτε καὶ οἱ δύο ὁμοίως. Καί, ἐπειδὴ ἀκριβῶς σᾶς ἀγαπᾶσι τόσο οἱ γονεῖς σας, πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ γίνεσθε περισσότερο ἀξιοὶ τῆς ἀγάπης των.

» Σὲ ἠγάπων, τέκνον μου, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν με ἠγάπας. Καὶ ἡ μήτηρ σου σὲ ἠγάπησεν περισσότερο, διότι περισσότερο ἔστοιχος εἰς αὐτήν. Σᾶς ἠγαπῶμεν καὶ τοὺς δύο καὶ ὅταν δὲν ἠγαπᾶτε, παρὰ μόνον τὸ γάλα τῆς τροφῆς σας, καθὼς καὶ ὅταν δὲν εἶχον λάβει ἐτι τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀνταποδοσεῶς των ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἠγάπων.

» Ἐὰν σὲ ἠγάπησα ἀπὸ τότε, ποῦ ἦσο εἰς τὴν κοιτίδα, καὶ ἔὰν με ἠγάπησας ἀπὸ τότε, ποῦ ἠμύρεσες νὰ εἶπης: «ὁ πατήρ μου με ἠγάπησε πάντοτε», ἔὰν σᾶς ἠγαπήσαμεν ἕξ ἴσου καὶ ἔὰν μᾶς ἠγαπήσατε ὡσαύτως, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἀλλάζει ποτὲ τὸ αἶσθημα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τόσο ἠγάπησαν.

» Θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ με ἀγαπᾶς πάντοτε καὶ δὲν θὰ εἶναι εὐκόλον νὰ μαντεύσωμεν ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον περισσότερο. Ἐν τούτοις, δὲν θὰ ἀγαπῶμεν διόλου τὰ τέκνα μας οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἡ μήτηρ σου, παρὰ μόνον, ὅταν θὰ ἀγαπᾶτε τὰ καθήκοντά σας. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φροντίζω διόλου δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ σας θὰ σᾶς ἀγαπᾶσι πάντοτε.

» Περιμένω νὰ μάθω, ἔὰν ἠεχαριστήθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐγκλίσειν καὶ ἔὰν ὅλοι οἱ χρόνοι εἶναι εἰς τὴν ὀριστικὴν.»

(Μετάφρασις)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ Α. ΚΑΡΛΟΥ

